

OLIVIER VAN DER KAM/WANROOIJ

Paspoort

Naam: Eveline van Wanrooij
Geboren: Oostvoorne, 27 oktober 1975
Opleiding: HBO Culturele en Maatschappelijke Vorming
Loopbaan: Schreef meerdere boeken over haar reizen, waaronder *Taai* en *Twaalf Reizen, Dertien Ongelukken*. Maakt ook kunst en fotografeert. Wordt columnist bij de *Reis*-krant. Is idolaat van Sparta.
Voor meer informatie en het bestellen van haar boeken: www.evvw.nl

Eveline van Wanrooij wordt met enige regelmaat getroffen door rampspoed. "Maar ik blijf er positief mee omgaan, ik probeer er lering uit te trekken, en ik blijf lachen."

'Ik trek het lot en noodlot aan'

Metro interview **Eveline van Wanrooij** schrijft boeken over reizen en de rampspoed die haar treft

Een reis naar Thailand, waar ze als vrijwilliger werkte in het rampgebied van de tsunami, veranderde haar leven. Eveline van Wanrooij schrijft boeken over haar avontuurlijke reizen en de rampspoed die op haar pad komt. "Met mij valt bijna niet te leven, omdat ik zo veel mee maak."

Je noemt jezelf dagplukker. Wat bedoel je daarmee?

Dat ik alles uit het leven wil halen wat erin zit. Dat besluit heb ik genomen tijdens mijn reis naar Thailand, een kleine vijf jaar geleden.

Je ging toen als vrijwilliger aan de slag in het rampgebied van de tsunami.

"Ik zag die verschrikkelijke beelden op televisie en dacht: 'Ik doneer geen geld, ik doneer mezelf'" Eveline van Wanrooij werkte als tsunami-vrijwilliger in Thailand

nami...

Ik zag die verschrikkelijke beelden op televisie en dacht: 'Ik doneer geen geld, ik doneer mezelf.' Op het eiland Koh Phi Phi heb ik puin geruimd en vakantiebungalows leeggehaald en schoongemaakt.

Na vier weken non-stop werken, las ik in een mail van m'n ex-vriend dat ik de dokter moest bellen. Ik wist meteen waar het over

ging. Voordat ik naar Thailand vertrok, had ik een oproep gekregen voor bevolkingsonderzoek naar baarmoederhalskanker, en was ik bij de dokter voor een uitsrijkje geweest. Normaal gesproken had ik die brief nooit gezien. Ik had al in Thailand moeten zitten, maar bleef een paar weken langer in Nederland omdat ik dan een forse korting op m'n vliegticket kon krijgen. In Thailand ben ik succesvol geopereerd. Vanaf die tijd noem ik mezelf dagplukker. Ik heb een enorme lijst gemaakt met dingen die ik nog wil doen. M'n eerste wens is al in vervulling gegaan. Dat is *Taai*, een boek dat ik over mijn reis naar Thailand heb geschreven.

Je tweede boek, *Twaalf Reizen, Dertien Ongelukken*, gaat over de rampspoed die jou op reizen treft. Eén van de verhalen gaat over 11 september 2001...

Ik stond die dag op Boston Logan Airport, waar de twee vliegtuigen gekaapt zijn die het World Trade Center verwoestten.

Toen New Orleans werd getroffen door de orkaan Katrina zat je ook in Amerika...

Ik was in Los Angeles, op bezoek bij mijn toenmalige vriend John, die ik in Thailand had leren kennen, waar hij ook tsunami-vrijwilliger was. Ik wilde nog naar New Orleans vertrekken. Ik had een documentaire gezien over een organisatie die zoekgeraakte huisdieren terugbracht naar hun baasjes. Het contact met die organisatie was al gelegd, maar John

wilde niet dat ik ging.

De derde keer dat je naar Amerika ging, was in 2007, toen er extreme bosbranden uitbraken...

Ik ging weer bij John op bezoek. Toen ik weg ging, is de helft van het dorp van John afgebrand.

Ik heb begrepen dat je reis naar Vietnam de kroon spant?

Op die reis had ik me zo verheugd, maar bij aankomst werd ik doodziek. Uiteindelijk moest ik naar een ziekenhuis in Hanoi, waar ik een kamer zonder ramen kreeg toegewezen. Ik raakte helemaal in paniek. Ik had kort voor die reis net een brand in mijn slaapkamer ternaauwernood overleefd, omdat de wind door het openstaande dakraam de vlammen van mij weg hield. In dat ziekenhuis werden m'n benen en armen beetgepakt, ik werd platgespoten. Ik kreeg onder meer Haldol toegediend, een middel dat autistische kinderen regelmatig krijgen voorgeschreven.

Je hebt er een oogbeschadiging aan overgehouden...

Ik had voor beide ogen + 2.5, ik had af en toe een leesbrilletje nodig. Tegenwoordig heb ik +5 en -1.5 in beide ogen, en draag ik altijd een bril. Verder moest ik in Nederland afkicken van de medicijnen uit Vietnam en kreeg ik een zware depressie, ook een bijwerking van Haldol.

Je was ondernemer...

Ik was één van de oprichters van Rotterdam Roots, een bedrijf dat toeristische uitjes in Rotterdam voor bedrijven organiseert. Totdat ik werd opgelicht door mijn

"Een glaasje wijn drinken met de Koningin, koken voor een topkok, een ballonvaart maken, met een boot over het Panamakanaal varen, terug naar Thailand." Eveline heeft een lange lijst met wensen

zakenpartner.

Klopt het dat je gepest werd op school?

Dat was op de basisschool, in Oostvoorne. Daarna is het altijd goed gegaan.

Wat staat er nog meer op de lijst met dingen die je wilt doen?

Ja. Tegenover uitgevers die me bot hebben behandeld, tegenover mensen die me vroeger gepest hebben, tegenover mensen die nooit vertrouwen in me hadden... Die negativiteit is mijn grootste drive.

Heb je het gevoel dat je tegenover iets of iemand moet bewijzen?

Tegenover uitgevers die me bot hebben behandeld, tegenover mensen die me vroeger gepest hebben, tegenover mensen die nooit vertrouwen in me hadden... Die negativiteit is mijn grootste drive.

Ken je dat verhaal van Joanne Rowling, de schrijfster van de Harry Potter-boeken? Ze moest van een uitkering leven, ze werd uitgelachen, en nu kan ze naar iedereen een dikke middelvinger opsteken.

Trek je het noodlot aan?

Dat idee heb ik wel eens. Ik maak tien keer zoveel meer mee als vriendinnen. Maar ik blijf er positief mee omgaan, ik probeer er lering uit te trekken, en ik blijf lachen.

Heb je zelf ook een aandeel in de misère die jou treft?

Ik weet het echt niet. Het gaat maar door.

Je hebt geen idee?

Ik ben bijzonder, denk ik, ik weet het anders echt niet. De moeder van Naomi Verheul, die heel spiritueel is, heeft wel eens wat tarotkaarten voor me gelegd. Daar kwam uit dat ik vooral geduld moet hebben.

Word je er niet bang van?

Nee. Tot nu toe heb ik alles glorieus overleefd. Wel vind ik het vervelend voor andere mensen. Voordat ik op reis ga met anderen, zeg ik altijd: 'Weet waar je aan begint, het wordt een achtbaan.' Met mij valt bijna niet te leven, omdat ik zo veel mee maak. Je moet echt een olifantenhuid hebben. Je stelt je open voor het lot en het noodlot dat ik aantrek.

